

1

Nadat de man zich met moeite in zijn scootmobiel had gehesen, startte hij de motor en reed langzaam door de automatisch geopende deur van het appartementencomplex. Eenmaal buiten op de brede stoep keek hij vertwijfeld om zich heen, alsof hij zich afvroeg in welke richting hij moest gaan. Uiteindelijk sloeg hij linksaf.

Het was nog stil op straat. De zon glinsterde vaag achter een dun wolkendek. Het frisse groen van de platanen bevestigde de voorbijge winter. Aan de overkant van de straat liepen enkele jongens en meisjes. Scholieren, gekleed in spijkerbroeken en kleurige jacks. Ze droegen rugzakken. Paarse, gifgroene en rode rugzakken met schreeuwende teksten. Vlak naast de stoeprand danste een donkere jongen. Hij droeg een wit gehaakte muts en had een koptelefoon op zijn hoofd, maar geen rugzak.

Over twintig meter moest de man het zebrapad oversteken. Aan de overkant was de stoep een stuk smaller. Het zou hem moeite kosten tussen de scholieren door te manoeuvreren. Hij minderde vaart. Het was beter om te wachten tot de jongens en meisjes de hoek om zouden zijn. De jongen met de gehaakte muts danste nu over de rijweg. Hij had gezelschap gekregen van twee blonde meisjes die zijn ritmische passen probeerden te volgen. De jongen schudde lachend zijn hoofd. Hij vertraagde zijn passen, waarna hij de meisjes door een gebaar met zijn hand uitnodigde hem na te doen. De andere scholieren waren het zebrapad al gepasseerd.

De man keek naar links en naar rechts. Wachtte tot een fietser voorbij was gereden en stak over. Eenmaal op de stoep, stopte hij plotseling. Een van de blonde meisjes die achter hem liep, kon hem ternauwernood ontwijken. 'Hé, ouwe!', snauwde ze. 'Kun je niet uitkijken!'

De man keek haar kwaad aan. De meisjes liepen door en verdwenen om de hoek.

Waarom was hij ineens gestopt? Juist oor hij aanstalten maakte om weer te gaan rijden, schoot het hem te binnen. Hij wilde zeker weten of hij voldoende geld voor zijn boodschappen bij zich had. Uit de binnenzak van zijn overjas pakte hij zijn portefeuille. Nog voordat hij de kans kreeg hem te openen, schoot er uit het niets een donkere hand langs zijn ogen. Hij schrok en voor hij beseftte wat er gebeurde, werd de portefeuille uit zijn vingers gerukt. Secondenlang bleef hij als verdoofd naar zijn lege hand staren. Alsof hij niet kon bevatten wat er was gebeurd. Daarna draaide hij zich langzaam om. Er was niemand meer te zien. De straat was leeg. Hij bleef besluiteloos voor zich uit kijken. Wat moest hij doen? Hij moest iemand waarschuwen. Hij wilde iets roepen, schreeuwen. Maar uit zijn keel kwamen slechts hese, onverstaanbare klanken. Een machteloos gevoel maakte zich van hem meester.

Dertig meter verderop kwam vanuit een steeg een jonge vrouw zijn richting oplopen. Twee meter voor hem bleef ze staan. Ze keek hem een ogenblik onderzoekend aan, nam hem in zich op, alsof ze hem voorgoed in haar geheugen wilde griffen. Daarna liep ze zwigend door. Tegelijkertijd kwam uit een deur tegenover hem een jongeman naar buiten. De jongen bleef een ogenblik aarzelend in de deuropening naar hem staan

kijken. Hij droeg een volgepakte rugtas over zijn schouders en wierp een haastige blik op zijn horloge. Daarna trok hij de deur achter zich dicht en kwam naar hem toe. ‘Kan ik u soms ergens mee helpen?’, vroeg hij luid.

De man zweeg en zag de jongen nogmaals op zijn horloge kijken.

‘Waarom zegt u niets?’, drong hij aan. ‘Gaat het wel goed met u?’ De jongen keek bezorgd.

‘Ik, ik krijg visite’, stamelde de man. ‘Ik moet boodschappen halen, maar...’

De jongen onderbrak hem door een gebaar met zijn hand. Hij glimlachte en wees de man naar het einde van de straat. ‘Als u daar rechtsaf de hoek om gaat,’ zei hij, ‘dan ziet u vijftig meter verder aan uw rechterhand een supermarkt. Daar kunt u uw boodschappen halen.’

De man knikte verward en staarde de jongen na. Daarna keerde hij huiswaarts.
Eenmaal thuis...